

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.105 van 3 februari 2000
in de zaak A. 57.687/VII-12.545.**

In zake : Gert BOTH,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Gert BOTH op 26 april 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 16 maart 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij zijn beroep tegen het besluit van 23 september 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende de weigering van de vergunning voor het verder exploiteren van zijn kippenhouderij gelegen aan de Winningweg te Herk-de-Stad, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 53.025 van 20 april 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 11 mei 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 16 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat M. BRUGGEMAN die, loco advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoeker baat op het bovenvermelde perceel een kippenkwekerij uit.

Hij beschikt daartoe sinds 1982 over vergunningen voor het houden van 56.000 mestkippen.

1.2. De verzoeker vraagt op 28 december 1982 aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg een milieuvergunning voor het verder exploiteren van zijn inrichting, doch thans beperkt tot het houden van 50.000 kippen.

1.3. De aanvraag wordt door de diensten van de bestendige deputatie volledig en ontvankelijk verklaard met een schrijven van 3 juni 1993.

1.4. De bestendige deputatie weigert op 23 september 1993 de gevraagde vergunning.

1.5. De verzoeker tekent op 18 oktober 1993 tegen deze weigering beroep aan bij de minister.

1.6. Met het bestreden besluit wordt dat beroep ongegrond verklaard en het beroepen besluit bevestigd, op grond van volgende motivering :

"Overwegende dat het een hermachtigingsaanvraag betreft met vermindering van het aantal dieren van 56.000 tot 50.000 braadkippen om de mogelijke hinder te verminderen; dat het gaat om een bestaande inrichting waarop de verbods- en afstandsregels zoals vermeld in artikel 360 van titel II van het Vlaremen niet van toepassing zijn;

Overwegende dat overeenkomstig het Besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 (B.S. van 17 mei 1989) houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën hinderlijke inrichtingen een milieu-effectrapport is vereist voor 40.000 stuks of meer pluimvee wanneer het bedrijf op minder dan 300 m van een woongebied is gelegen;

Overwegende dat volgens het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de woongebieden kunnen worden onderverdeeld in o.a.

'(...) 1.2.2. woongebieden met een landelijk karakter (...)';

Overwegende dat de MER-plicht werd ingesteld om o.a. de impact van de stallen op het leefklimaat van de mensen die in een relatief nabije omgeving wonen na te gaan; dat het 'woongebied met landelijk karakter' een heterogeen karakter heeft waar de woonfunctie gecombineerd wordt met de landbouwfunctie; dat het MER bijgevolg noodzakelijk is om na te gaan welke de impact is van de inrichting op die bewoning;

Overwegende dat het arrest nr. 23.960 van 9 februari 1984 waarnaar beroeper verwijst uitspraak doet over een betwisting tussen een feitelijk woongebied en een op het gewestplan aangeduid woongebied; dat de Raad van State stelt 'dat het begrip 'woongebied' moet worden begrepen in de reglementaire zin, d.w.z. de woongebieden zoals zij voorkomen op de ontwerp-gewestplannen of gewestplannen, en niet als een feitelijk gegeven'; dat de thans gerezen betwisting van totaal andere aard is zodat voornoemd arrest niet dienstig is om deze zaak te beslechten";

2. Ten gronde

2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen volgende argumenten ontwikkelen :

2.1.1. Het enige middel is als volgt geformuleerd :

"De bestreden beslissing weigert de vergunning tot verdere exploitatie omdat de aanvraag aan de verplichting tot het voorleggen van een milieu-effecten-rapport zou zijn onderworpen, overeenkomstig de bepalingen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1989, vermits bedrijven met 40.000 stuks pluimvee, gelegen in een agrarisch gebied, op minder dan 300 meter van een woongebied, aan dergelijke verplichting zijn onderworpen (artikel 3, 8, b).

A. De aanvraag van verzoeker werd volledig verklaard op 3 juni 1993.

Artikel 9 § 5 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 bepaalt dat wanneer in eerste aanleg een aanvraag wordt ingediend de overheid binnen de 14 dagen vanaf de indiening bij aangetekende brief aan de aanvrager moet melden dat het dossier onvolledig of onontvankelijk is.

Artikel 5 § 5 van Vlarem I vereist dat wanneer een vergunning onderworpen is aan een milieu-effecten-rapport, dit rapport bij de aanvraag moet zijn gevoegd.

Indien de overheid geen opmerkingen maakt over de volledigheid of de ontvankelijkheid van het dossier binnen de gestelde termijn, wordt de aanvraag geacht ontvankelijk en volledig te zijn (artikel 35, I, E van Vlarem I).

Gelet op deze laatste bepaling moet men ervan uitgaan dat, wanneer de diensten van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad geen milieu-effecten-rapport hebben opgevraagd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, deze aanvraag door de overheid als volledig werd beschouwd.

De beslissing dat het dossier ontvankelijk en volledig is bindt de overheid. Na een dossier volledig te hebben verklaard zal de bevoegde overheid de aanvraag niet wettig meer kunnen weigeren omwille van de onvolledigheid van het dossier (J. BLANCHE, Commentaar bij artikel 9 van het decreet 28 juli 1985, nr. 18, in 'De milieuvergunning', D. LINDEMANS, ed. p. 139).

B. Men kan moeilijk inzien waarom verzoeker nu wel een milieu-effecten-rapport zou moeten voorleggen, terwijl hij sinds 1982 op wettige wijze een kippenstal van 56.000 kippen mocht uitbaten. De bepalingen van de artikelen 2 en 3 van het besluit van 23 maart 1989 kunnen niet zo worden geïnterpreteerd dat die verplichting ook zou gelden wanneer een bestaande vergunning wordt uitgebreid, of wanneer een verlenging van een bestaande vergunning wordt gevraagd.

C. De bepaling van artikel 3.8, b van het besluit van 23 maart 1989 spreekt enkel over een 'woongebied', terwijl het gebied waarover sprake, dat gelegen zou zijn op ongeveer 160 meter (130 meter volgens de Bestendige Deputatie), een 'woongebied met landelijk karakter' is, dat duidelijk moet worden onderscheiden van een 'gewoon' woongebied, vermits een woongebied met landelijk karakter juist bestemd is voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven. Een beperkende interpretatie van het begrip 'woongebied' in de besproken bepaling dringt zich dan ook op.

D. De exploitatie begon sedert 15 april 1982, en gaf geen aanleiding tot noemenswaardige klachten, zoals blijkt uit de diverse gunstige adviezen. Door die tienjarige uitbating kon men derhalve gemakkelijk de effecten beoordelen die de (toekomstige) uitbating op het leefmilieu zou hebben, zodat een milieu-effecten-rapport in het huidige geval in feite een overbodige formaliteit was".

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord :

"1. eerste onderdeel; doordat in het Bestreden Besluit wordt overwogen dat ingevolge het ontbreken van het milieu-effect-rapport de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, niet kunnen worden geëvalueerd; terwijl nochtans de diensten van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg de aanvraag volledig en ontvankelijk hebben verklaard.

Verzoekende partij is van oordeel dat aangezien het dossier ontvankelijk en volledig werd verklaard, het bestreden Besluit de aanvraag niet meer kon weigeren omwille van de onvolledigheid van het dossier.

(...)

1.3. De overheid die kennis neemt van het georganiseerd administratief beroep onderzoekt de aanvraag in haar volledigheid. Hierbij is deze overheid niet gebonden door beslissingen van de overheid die in eerste aanleg bevoegd is, en die hoogstens hun gevolg of gelding kunnen vinden terloops de behandeling van de procedure in eerste aanleg, wat niet uitsluit dat ook terzake de behandeling van het hoger beroep de overheid, geroepen om over het beroep uitspraak te doen, binnen korte termijn beslissingen dient te treffen die bindend zijn voor de verdere behandeling van het beroep. Zulks is het geval, zoals voorzien door artikel 52, 1°, c van het Vlarem I, voor het geval het beroep ontvankelijk bevonden wordt.

Noch artikel 52 van het Vlarem, noch een andere bepaling verplichten de 'Gemeenschapsminister of de gemachtigde ambtenaar van het Bestuur Milieuvergunningen' om van meetaf aan standpunt in te nemen over de volledigheid van het milieuvergunningaanvraagdossier dat het voorwerp uitmaakt van het beroep.

1.4. Uit voorgaande blijkt dan ook dat de beslissing van de diensten van de Bestendige Deputatie waarbij de aanvraag volledig en ontvankelijk werd bevonden, geen automatische doorwerking vindt bij de behandeling van de zaak in hoger beroep. Het bestreden Besluit kon dan ook terecht overwegen dat bij gebrek aan een milieu-effect-rapport de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, niet konden worden geëvalueerd.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2. tweede onderdeel; doordat geen milieu-effect-rapport vereist was gezien het een verlenging van een bestaande vergunning betrof.

2.1. Verzoekende partij is van oordeel dat de artikelen 2 en 3 van het Besluit van 23 maart 1989

houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling niet zouden gelden wanneer een bestaande vergunning wordt uitgebreid, of wanneer een verlenging van een bestaande vergunning wordt gevraagd.

2.2. Ter weerlegging van deze bewering kan het volstaan te verwijzen naar artikel 21 van voornoemd Besluit waarin wordt bepaald dat voor vergunningsaanvragen ingediend vóór de inwerkingtreding van het besluit de vergunning tot exploiteren voor een project waarvoor een milieu-effect-rapport is vereist, worden verleend zonder dat een milieu-effect-rapport is opgesteld. Artikel 1 omschrijft het begrip 'project' als een inrichting die een initiatiefnemer exploiteert of beoogt te exploiteren.

2.3. Samenlezing van beide artikelen noopt dan ook tot het besluit dat de verplichting van het milieu-effect-rapport, behoudens toepassing van de overgangsbepaling van artikel 21 van het genoemde Besluit, ook van toepassing is op bestaande vergunde exploitaties. Het is ten deze irrelevant dat verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het Besluit van 23 maart 1989 reeds vergunningen had verkregen en reeds haar inrichting had geëxploiteerd.

Ook het tweede onderdeel is ongegrond.

3. derde onderdeel; doordat het bestreden Besluit ten onrechte heeft besloten tot de verplichting van een milieu-effect-rapport.

3.1. Verzoekende partij meent dat voor wat betreft de in het geding zijnde vergunningsaanvraag geen verplichting bestaat tot een voorafgaand milieu-effect-rapport. In het bijzonder wijst zij hiertoe naar de bepaling van artikel 3, 8, b van het voornoemd Besluit van 23 maart 1989, dat enkel zou betrekking hebben op een 'gewoon' woongebied, en niet op een 'woongebied met landelijk karakter'.

3.2. Artikel 3, 8, b van het Besluit van 23 maart 1989 vermeldt enkel de term 'woongebied'. Volgens artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen kunnen aangaande de in artikel 5 omschreven woongebieden nadere aanwijzingen worden gegeven. In de onderscheidingen van artikel 6 is de term 'woongebied' niet opgenomen als specifiek bijzonder geval van 'woongebied', in tegenstelling tot de woongebieden met een landelijk karakter. Hieruit volgt dat de term 'woongebied' een groepsnaam is voor de gebieden bedoeld in artikel 5 van het K.B. van 28 december 1972 die nader kunnen worden aangewezen volgens de benamingen zoals bepaald in artikel 6 van het K.B.

3.3. Het artikel 3, 8, b van het Besluit van 23 maart 1989 wijst dan ook op de term 'woongebied' zoals omschreven in artikel 5 van het K.B. van 28 december 1972, zodat ook 'woongebied met landelijk karakter' hieronder dient begrepen te worden voor de toepassing ervan.

3.4. Hoe dan ook, dient onder 'woongebied' te worden verstaan, elk gebied dat reglementair voor wonen is bestemd of mede is bestemd, zoals het geval is in woongebieden met landelijk karakter.

Het onderdeel is ongegrond.

4. vierde onderdeel; doordat een milieu-effect-rapport niet nodig was, gezien de exploitatie begon sedert 15 april 1982 en deze nooit geen aanleiding gaf tot noemenswaardige klachten, zodat een milieu-effect-rapport in casu in feite een overbodige formaliteit was.

4.1. Onder de weerlegging van het tweede onderdeel werd door tegenpartij reeds aangetoond dat de voorafgaande milieu-effectrapportage ook van toepassing is wanneer bestaande vergunde bedrijven een hernieuwing van de vergunning aanvragen. Het feit dat er geen noemenswaardige klachten zijn geweest is volkomen irrelevant voor de toepassing van het Besluit van 23 maart 1989, en tast het toepassingsgebied ervan niet aan.

Het vierde onderdeel is ongegrond".

2.1.3. De verzoekende partij voert in haar memorie van wederantwoord nog aan :

"Wanneer de gemeente of -zoals in casu- de bestendige deputatie, deelneemt aan de procedure tot aflevering of weigering van een milieuvergunning, gebeurt dit in het kader van het medebewind. De gemeenschap en het gewest hebben de 'ondergeschikte' besturen belast met de uitvoering van hun decreten (zie A. MAST en J. DUJARDIN, 'Overzicht van het Belgisch administratief recht', 1994, nr. 369).

Eén van de innovaties van het milieuvergunnings-decreet ligt in de onmiddellijke en expliciete taak van de vergunningverlenende overheid bij het indienen van het aanvraagdossier, om de ontvankelijkheid en de volledigheid van dit dossier te onderzoeken. Zij heeft hiervoor 14 dagen tijd vanaf het indienen van de aanvraag en moet de aanvrager binnen deze termijn schriftelijk verwittigen van haar beslissing, met vermelding van de redenen in geval van onontvankelijkheid of onvolledigheid (art. 9 par. 5 milieuvergunningsdecreet, herhaald in art. 34 Vlaarem) (M. DENYS e.a., 'De milieuvergunning in het Vlaamse Gewest', p. 85). Dit geschiedde met het oog op het bevorderen van de rechtszekerheid (Gedr. St. Vl. R., 1984-85, nr. 291/7,3 en nr. 291/14,29).

Nu geen bepaling de minister de mogelijkheid geeft om, vlak na de indiening van het administratief beroep, de aanvraag (een tweede maal) op haar volledigheid te toetsen, moet aangenomen worden dat de decreetgever deze bevoegdheid exclusief aan de in eerste aanleg beslissende overheid heeft willen

toevertrouwen. Artikel 9, par. 5, eerste lid van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat 'de overheid bij wie de aanvraag is ingediend' de aanvraag onontvankelijk bevindt. Uit de opbouw van deze paragraaf kan aangenomen worden dat ook de bevinding dat een aanvraag onvolledig is en het ontvankelijk en volledig verklaren van een aanvraag tot de bevoegdheid van de 'overheid bij wie de aanvraag is ingediend' behoort.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat artikel 34,1,e Vlarem I op algemene wijze stelt dat bij gebreke van tijdige kennisgeving aan de aanvrager dat de aanvraag onvolledig is, die aanvraag geacht wordt ontvankelijk en volledig te zijn. Deze bepaling beperkt de gevolgen niet tot de enkele procedure in eerste aanleg";

2.1.4. De verwerende partij wijst in haar laatste memorie nog op de devolutieve werking van het administratief beroep, die inhoudt dat de beroepsinstantie overgaat tot een zelfstandige beoordeling en afweging van alle bij de zaak betrokken aspecten en belangen;

2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel in geen van zijn vier onderdelen gegrond is, om de volgende redenen :

2.2.1. De door de verzoeker in zijn eerste onderdeel van het middel (littera A) bedoelde artikelen 9, § 5, van het milieuvergunningsdecreet, en 35, 1°, e, van Vlarem I, hebben klaarblijkelijk alleen betrekking op de procedure van de behandeling van een vergunningsaanvraag in eerste aanleg.

De beroepsprocedure is in afzonderlijke hoofdstukken geregeld, nl. hoofdstuk IV van het decreet, en hoofdstuk XIII van Vlarem I.

Uit niets blijkt dat de volledig- en ontvankelijkverklaring van de aanvraag die in eerste aanleg werd gedaan, tot gevolg zou hebben dat de in graad van beroep oordelende overheid de vergunningsaanvraag niet meer onontvankelijk zou kunnen verklaren.

De verwerende partij wijst er terecht op dat de devolutieve werking van het administratief beroep inhoudt dat, bij het ontbreken van een andersluidende bepaling, de beroepsinstantie de aanvraag in haar geheel, in al haar aspecten, opnieuw onderzoekt. Deze instantie onderzoekt derhalve, uiteraard binnen de grenzen van het bij haar aanhangig gemaakte beroep, zowel de ontvankelijkheid van de aanvraag als de grond van de zaak.

In deze heeft de verzoeker administratief beroep aangetekend tegen de weigering van zijn vergunningsaanvraag door de bestendige deputatie. Dit impliceert, gelet op de voormelde devolutieve werking, dat de verwerende partij op haar beurt diende te onderzoeken of de aanvraag aan de decretaal en reglementair opgelegde vormvoorschriften voldoet, en dat zij daarbij geenszins gebonden is door de in eerste aanleg gedane ontvankelijk- en volledigverklaring van de aanvraag.

Het eerste onderdeel faalt dus.

2.2.2. Wat het tweede onderdeel betreft (littera B) dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet betwist dat haar inrichting beantwoordt aan het in artikel 3, 8, b, van het MER-besluit van 23 maart 1989 vermelde type van inrichtingen, namelijk "bedrijf met stalruimte voor pluimvee ... van meer dan 40.000 stuks, (gelegen) ... op minder dan 300 meter van een woongebied".

Luidens artikel 2 van hetzelfde besluit kan voor een dergelijk type van inrichting "geen vergunning tot exploiteren ... worden verleend, voordat een milieueffectrapport overeenkomstig de bepalingen van onderhavig besluit is opgesteld".

Blijkens artikel 21 van hetzelfde besluit kan van deze verplichting enkel worden ontslagen, "een project" waarvoor de vergunningsaanvraag is ingediend

vóór de inwerkingtreding van het besluit, namelijk 17 mei 1989. Artikel 1 van het meervermelde besluit definieert de term "project" als volgt : "inrichting die een initiatiefnemer exploiteert of beoogt te exploiteren". Vermits de betrokken milieuvergunningsaanvraag dateert van 28 december 1992 geldt in casu de overgangsmaatregeling bijgevolg niet.

Artikel 1 van het MER-besluit bepaalt dat wordt verstaan onder "exploiteren : in werking stellen of houden, gebruiken, installeren of in stand houden van een inrichting ...".

Een vergunning tot uitbreiding of tot het hernieuwen van een vroeger vergunde inrichting is dus, evengoed als een eerste vergunning, een "vergunning tot exploiteren". Hetzelfde geldt voor een vergunning voor een kleinere inrichting dan tevoren vergund.

De door de verzoeker ingeroepen bepalingen, evenals de feitelijke vaststelling dat deze partij "sinds 1982 op wettige wijze een kippenstal van 56.000 kippen mocht uitbaten" ontslaan dus geenszins de inrichting waarvoor de verzoeker thans de milieuvergunning vraagt, van de MER-plicht.

Aldus faalt ook het tweede middelonderdeel.

2.2.3. Noch het MER-besluit van 23 maart 1989 noch het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, waarin het voornoemde besluit van 23 maart 1989 zijn rechtsgrond vindt, bepalen wat onder "woongebied" moet worden verstaan.

De door het meergenoemde besluit van 23 maart 1989 georganiseerde milieu-effectrapportering heeft evenwel tot doel de vergunningverlenende overheid in staat te stellen de weerslag van bepaalde projecten op de mens en het leefmilieu na te gaan.

Zo de Vlaamse regering het noodzakelijk heeft geacht kippenstallen met meer dan 40.000 stuks aan een milieu-effectrapport te onderwerpen, wanneer

deze gelegen zijn in een agrarisch gebied op minder dan 300 m van een woongebied, is de reden daarvoor klaarblijkelijk gelegen in de mogelijke negatieve impact die dergelijke inrichtingen kunnen hebben op het leefklimaat van diegenen die op een relatief korte afstand ervan wonen.

Wil de bepaling van artikel 3, 8, b), van het MER-besluit haar doel niet voorbijschieten, dan moet worden aangenomen dat het begrip "woongebied" in voormeld artikel in een ruime zin dient te worden geïnterpreteerd. Daaronder moet worden verstaan elk gebied dat reglementair voor wonen is bestemd of mede is bestemd.

Blijkens artikel 6, 1.2., van voormeld koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffen de woongebieden met landelijk karakter bedoeld bij artikel 6, 1.2.2., enkel een nadere aanwijzing van de woongebieden bedoeld bij artikel 5.1.

De omstandigheid dat in de woongebieden met landelijk karakter wonen in het algemeen en landbouw op gelijke voet staan, neemt niet weg dat "wonen" er een hoofdbestemming is.

Het bestreden besluit heeft, door aan te nemen dat het begrip "woongebied" in artikel 3, 8., b), van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 ook de woongebieden met landelijk karakter omvat, die bepaling correct toegepast.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

2.2.4. Uit de bespreking van het tweede middel-onderdeel (punt 2.2.2.) blijkt dat de betrokken milieuvergunningsaanvraag aan de voorwaarden van het MER-besluit van 23 maart 1989 -zoals sub 2.2.3. hierboven reeds gesteld, genomen in uitvoering van het milieuvergunningsdecreet- om MER-plichtig te zijn, beantwoordt.

Noch het feit dat reeds sedert 1982 wordt geëxploiteerd, noch de bewering dat deze exploitatie geen aanleiding gaf tot "noemenswaardige klachten", noch de uitgebrachte gunstige adviezen, kunnen dan ook tot gevolg hebben dat de betrokken aanvraag aan de MER-plicht, voortvloeiend uit dwingende decreet- en reglementsbepalingen, zou ontsnappen.

Ook het vierde en laatste onderdeel (littera D) gaat dus niet op,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.